

A HAJSZÁRÍTÓ BURA

B Ö N D Ö R P Á L

Hajszárító burává szűkült az ég
a bogár lépni nem mert
inkább gurult a kibírhatatlan homok felszínén
a túlparti harangszó még szédülten kóválygott
fáradt fák között
hogyan azt nézni sem lehetett
mikor hirtelen fázni kezdtem
a büszke nevű folyónál
egyre jobban rázott a hideg
hát forróbb vagyok az augusztusnál
mosolyogni még bírtam
magamban
— és milyen átok ez! —
az is eszembe jutott ezt a folyóparti jelenetet
nem fogom megírni soha
olcsó fázik-a-szívem
szimbolikája miatt.
Nevetni akartam de csak vacogtam:
életem cenzúrázza a költészet? Aztán beszélni kezdtem
sokat és össze-vissza
nem voltam észnél úgy vittek haza
majd az orvoshoz.
Az orvosnál a szem- és fültanúk állítása szerint
a konvencionális kérdésre (mi a baj öreg csatár)
önérzetesen így válaszoltam:
Hajszárító burává szűkült az ég
a bogarak csak gurulni mernek a forró homokon.
Erre kaptam egy adag antibiotikumot.
Intramuszkulárisan.

Ettől estig észhez is tértem
testhőmérsékletem a normálisra csökkent.
(A fájdalmas művelet mégis öt napon át megismételtetett.)
Semmi komoly: torokgyulladás.
Csak azt furcsállom hogy a torkom egyáltalán nem fáj.
Mikor lehetett már velem beszélni
elmesélték mi történt az orvosnál
mutatták a helyszínen lejegyzett
így mondták: értelmetlen halandzsámat.
Ujjongva ugrottam ki az ágyból.
Azonmód folytatni akartam.
Kockás papirost kértem — az nélkül nem megy —
és írószerszámot.
Ilyen ajándékot egyszer kaptam az életemben
katonakoromban
az *Ich bin ein Dichter* . . . c. versemet
az elsőtől az utolsó szóig álmomban írtam
amire szintén van tanúm
Maurits Ferenc barátom személyében
aki ugyan nem bújhatott az álmomba
de jelen volt amikor a reggeli ébresztő után
az ágyból kiugorva.
nem a reggeli tornára rohantam lélekszakadva
hanem elbújni valahová hogy a verset lejegyezsem
ébren is
amiért aztán meg is kaptam a magamét.
Előttem volt a papiros és egy hét betegszabadsága.
Nem jött ki belőle semmi. És azóta sem. Két éve már.
Előttem volt a papiros és egy hét betegszabadság.
Nem tudom folytatni sehogyan
becsempészni valami szövegembe.
Ma végre úgy határoztam el-
dobom és felejttem
a hajszárító burává szűkült eget a guruló bogarat.
A pillanatnak az a tört része alatt
míg az összegyűrt papiros
kezemből a papírkosár felé repült
rádöbbsentem hol volt a hiba.
A hófok! Csak az akkori lázhoz hasonlatos
segíthetett volna rajtam? a versen?

Költő!

— ezt magamnak mondom nem általánosítok —
ha e névre rá akarsz szolgálni
a pokol tüzétől se féljél
dugd be legelőbb a fejed
forrósodjon át benne a gondolat
a hajszárító bura alatt
az északi féltekén.